

Homenatge a Paquita Pascual

El 28 de maig passat, un centenar d'exalumnes de diferents promocions de l'Institut J. Vicens Vives s'aplegaren en un restaurant gironí per retre homenatge a la que havia estat la seva professora de filosofia, la catedràtica Paquita Pascual, amb motiu de la seva jubilació.

Natural d'Aranda de Duero i llicenciada en filosofia per la Universitat Complutense de Madrid, Paquita Pascual va arribar el curs 1969-1970 a l'Institut de Girona (en aquell moment, l'únic que hi havia a la ciutat), just després de guanyar les oposicions, i hi ha continuat de manera ininterrompuda fins al darrer curs tot exercint la seva professió amb notable competència, dedicació i eficàcia.

En el transcurs de l'acte, uns quants exalumnes de les primeres promocions que van passar per les seves classes van prendre la paraula per glossar l'impacte que els va produir l'arribada a l'Institut de Girona, en l'etapa final del franquisme, de la jove professora de filosofia i agrair-li el seu mestratge. Amb el seu tarannà obert, la seva capacitat de diàleg i un tracte directe i humà, Paquita Pascual va ensenyar als seus alumnes el valor de la paraula i el pensament i, alhora, va

saber guanyar-se l'afecte –i també l'amistat– de molts joves gironins, acostumats al tracte més aviat fred i distant d'una part significativa del claustre de professors d'aquell temps, d'una mitjana d'edat ja força avançada.

L'homenatjada, acompanyada pel seu espòs, el professor de llengua espanyola i literatura Àngel Ripoll, que tant s'ha distingit per apropar la literatura als joves gironins, va expressar la seva satisfacció pel retrobament amb tants exalumnes, bona part dels quals feia molts anys que no veia, i va agrair l'esforç que alguns havien fet per desplaçar-se a Girona des de llocs distants.

Dos exalumnes seus de la darrera promoció de batxillerat del Vicens Vives li feren lliurament d'un obsequi en nom de tots els presents. Tot seguit es van llegir diverses adhesions a l'acte d'homenatge d'exalumnes que no hi havien pogut assistir.

L'acte, que va suposar també el retrobament de molts companys i companyes als quals els avatars de la vida han portat per camins molt diversos, es va cloure amb la interpretació col·lectiva de

dues cançons amb la lletra adaptada a les circumstàncies per part d'un exalumne, avui també professor de filosofia de secundària.

Joaquim Genover

Llagostera, Cassà i el suro

Aquestes dues viles del Gironès organitzen conjuntament «El suro i el seu món», tretze mesos d'activitats al voltant de la indústria surera.

És bo que dos pobles que han viscut molt de temps mirant-se de reüll siguin capaços de mirar-se a la cara, d'oferir-se les mans i encaixar-les. Llagostera i Cassà, dues viles properes, amb interessos i retalls d'història compartits, han viscut un veïnatge més aviat basat en la nul·la col·laboració, els retrets infantils i les enveges poc

racionals. Sortosament, per intentar que el futur no passi pels mateixos mals camins, Marta Albà i Dolors Grau, arxiveres dels ajuntaments de Llagostera i de Cassà, respectivament, han tingut una iniciativa molt interessant i han sabut explicar-la tan bé que els polítics dels dos municipis han unit esforços per organitzar-la: